

## Arrest

nr. 237 455 van 25 juni 2020  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat F. GELEYN  
Henri Jasparlaan 109  
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 15 juni 2020.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*“1. Verzoekende partij, van Afghaanse nationaliteit, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen d.d. 13 februari 2020, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)”, waarbij haar verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.*

Verzoekende partij diende op 28 oktober 2019, als begeleide minderjarige, in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. In het kader hiervan vond op 28 januari 2020 een gehoor op het Commissariaat-generaal plaats.

Er worden geen documenten neergelegd ter staving van huidig verzoek om internationale bescherming.

2.1. Luidens artikel 57/1, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt "Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, (...) vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt."

2.2. Artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten."

De Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid van de Vreemdelingenwet stelt o.a.: "De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen." (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van dien aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen. Thans is hier geen sprake van.

3. In de bestreden beslissing, waarbij het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet, stelt de commissaris-generaal vast dat uit het administratief dossier en de verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die haar ouders aanhaalden ter staving van hun opeenvolgende verzoeken, waarvoor de beslissing definitief is.

Zo werd, aldus het Commissariaat-generaal, in verzoekende partij haar verzoek ook verwezen naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en het feit dat haar regio van herkomst niet veilig zou zijn door de aanwezigheid van de Taliban. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing benadrukt dat de ouders van verzoekende partij in hun vorige verzoeken geen zicht gaven op hun reële verblijfssituatie voor hun vertrek naar België. Er werd immers vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan hun beweerde regio van herkomst in Afghanistan, aldus de commissaris-generaal die hieraan toevoegt dat dit nochtans belangrijk is voor de inschatting van hun vrees voor vervolging en nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over hun herkomst kan, zo luidt het, niet genoeg benadrukt worden. Gezien verzoekende partij haar ouders in hun vorige en dus ook de vorige verzoeken van verzoekende partij (gezien zij toen als minderjarige op de annex van haar moeder ingeschreven stond) geen zicht gaven op hun reële verblijfssituatie voor hun vertrek naar België, kan, zo vervolgt de beslissing, het Commissariaat-generaal ook in hoofde van verzoekende partij om dezelfde reden niet besluiten dat er in haar hoofde elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer. Er werden, zo luidt het, geen elementen aangebracht tijdens verzoekende partij haar verzoek die een nieuw licht konden werpen op hun reële verblijfssituatie voor het vertrek van verzoekende partij haar ouders/gezin naar België.

De commissaris-generaal wijst erop dat in het kader van het verzoek in hoofde van zijn kinderen, waaronder verzoekende partij, verzoekende partij haar vader opnieuw vasthoudt aan zijn verklaringen

omtrent hun herkomst uit Alam Ali, waarbij hij opnieuw verwijst naar de brief van de Raad van de Aga Khan, een document dat, zo wordt opgemerkt, echter reeds besproken werd in het kader van de vorige verzoeken van verzoekende partij haar ouders. Het is aldus niet nieuw en kan ook deze keer niets veranderen aan de appreciatie van de commissaris-generaal, zo stelt deze.

Daarnaast worden, zo vervolgt de bestreden beslissing, in het kader van verzoekende partij haar verzoek ook de vluchtmotieven aangehaald die eerder aangehaald werden tijdens de verzoeken van verzoekende partij haar ouders, met name de problemen die zij toen hadden met onder andere de Taliban en de dood van verzoekende partij haar zusje B. De commissaris-generaal merkt op dat het louter herhalen van deze problemen ook deze keer niets kan veranderen aan zijn beoordeling. Gezien geen geloof gehecht kan worden aan hun verklaringen over hun herkomst, kan, aldus de commissaris-generaal, ook geen geloof gehecht worden aan hun asielmotieven die hier onlosmakelijk mee verbonden zijn.

De overige feiten die worden aangehaald, zo vervolgt de bestreden beslissing, zijn bovendien niet van dien aard dat zij een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen en dus zouden kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Zo haalt, zo wordt vastgesteld, verzoekende partij haar vader aan dat de Taliban hen zouden beschouwen als niet-islamitische Europeanen omdat zij uit Europa komen en dat zij hen om die reden zouden doden. Dienaangaande wordt o.a. opgemerkt dat ook dit element reeds aangehaald werd in de vorige verzoeken van verzoekende partij haar ouders en aldus niet nieuw is. Wat daarnaast de verklaringen van verzoekende partij haar vader betreft dat verzoekende partij en de overige kinderen hier leven en de talen van hier kennen, dit in tegenstelling tot de Afghaanse taal, wordt erop gewezen dat ook dit element reeds werd aangehaald in de vorige verzoeken van verzoekende partij haar ouders.

De verklaringen die verzoekende partij haar vader aflegt over het mogelijke gebrek aan eten en drinkbaar water in Afghanistan, zijn, aldus het Commissariaat-generaal, puur hypothetisch en houden bovendien geen verband met enige vrees voor vervolging of enig risico op ernstige schade in geval van terugkeer naar Afghanistan, zoals bepaald in de definitie van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Waar verzoekende partij haar broer F. aanhaalt dat zij niet naar school zouden kunnen in Afghanistan omdat de scholen daar kapot zouden zijn door de bommen en iedereen daar dood zou zijn, wordt opgemerkt dat dit element verbonden is met de algemene veiligheidssituatie die beoordeeld moet worden ten opzichte van de regio van herkomst. Daar geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen over verzoekende partij haar regio van herkomst, kan het Commissariaat-generaal, zo luidt het, zich ook hier niet over uitspreken. Betreffende de verklaringen van verzoekende partij haar vader dat zijn kinderen daar niet naar school zouden kunnen omdat zij Europeanen genoemd zouden worden en zij de taal niet zouden beheersen, wordt verwezen naar eerder vermelde motieven waarom deze elementen niet kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in hun hoofde.

Waar verzoekende partij haar vader aankaart dat de medische voorzieningen in Afghanistan niet afdoende zouden zijn, in het bijzonder in het licht van de ziekte waaraan zijn dochtertje B. lijdt, wordt erop gewezen dat haar medische aandoening vreemd is aan het Vluchtelingenverdrag. Hiervoor dient, zo wordt erop gewezen, gebruik te worden gemaakt van de geijkte procedure, namelijk via artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, een procedure die, zo wordt hieraan toegevoegd, blijkens de verklaringen van verzoekende partij haar vader reeds zou zijn opgestart. Verder wordt nog opgemerkt dat wat de verwijzingen van verzoekende partij haar vader naar de afwezigheid van het recht op onderwijs betreft, en het gegeven dat de gezondheidszorg in Afghanistan te wensen overlaat, een dergelijke verwijzing van algemene aard op zich niet voldoende is om aan te tonen dat zij nood hebben aan internationale bescherming, doch dit concreet dient te worden aangetoond, wat, zo wordt vastgesteld, niet het geval is.

De commissaris-generaal besluit dat verzoekende partij geen eigen elementen aanhaalt die een afzonderlijk verzoek voor haar rechtvaardigen.

4.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijft. Ze beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en gedeeltelijk irrelevante, uit de lucht gegrepen

argumenten, en het op algemene wijze bekritiseren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.2. De Raad stelt in navolging van het Commissariaat-generaal vast dat in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij, heden iets ouder dan twee en een half jaar, grotendeels dezelfde feiten worden ingeroepen die eerder door haar ouders in het kader van hun verschillende verzoeken om internationale bescherming werden aangehaald. Verzoekende partij werpt geen ander licht op deze vaststelling. In het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij haar ouders nam de commissaris-generaal op 18 mei 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof werd gehecht aan hun voorgehouden identiteit, hun profiel, hun familiale situatie en hun recente verblijfplaatsen voor hun komst naar België. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 200 368 van 26 februari 2018. Door de Raad werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan hun vluchtrelaas. Zo werd geoordeeld dat verzoekende partij haar ouders er niet in slaagden hun beweerd verblijf in de provincie Baghlan tot aan hun vertrek naar België, noch hun profiel aannemelijk te maken. In het kader van het volgend verzoek van verzoekende partij haar ouders, waarbij zij volhardden in hun voorgehouden, doch eerder ongeloofwaardig bevonden herkomst en in de problemen die zij aldaar beweerdelijk zouden hebben gekend met de Taliban, nam het Commissariaat-generaal op 31 mei 2018 beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij haar vader ging in beroep tegen die beslissing, hetgeen bij 's Raads arrest 208 237 van 27 augustus 2018 werd verworpen. Verzoekende partij haar ouders dienden op 26 oktober 2018 een derde verzoek om internationale bescherming in, waarbij de commissaris-generaal op 27 mei 2019 opnieuw overging tot beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).” Het beroep van verzoekende partij haar ouders tegen die beslissingen werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 227 224 van 9 oktober 2019. De Raad stipt nog aan dat overeenkomstig artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partij haar ouders eveneens namens haar, de hen vergezellende minderjarige zoon, werden ingediend. De beslissingen die in het kader van die verzoeken werden genomen betreffen definitieve beslissingen in de zin van artikel 1, §1, 19° van de Vreemdelingenwet.

4.3. In het verzoekschrift “wenst verzoekende partij op te merken dat haar vrees zich kadert in het meer uitgebreide concept van verwestering of europeanisering”. De Raad wijst erop en beklemtoint dat verzoekende partij deze vrees in concreto dient aannemelijk te maken. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Zij beperkt zich immers tot het verwijzen naar algemene informatie, welke op generlei wijze op haar persoon betrekking heeft, en tot enkele vage en algemene stellingen, zoals “Het is algemeen geweten dat er in Afghanistan problemen ontstaan bij mensen die in Europa verbleven hebben, omdat deze aanschouwd worden als zijnde verwesterd en als afvalligen beschouwd worden” en “Bij terugkeer naar Afghanistan zou verzoekende partij gezien kunnen worden als zijnde ‘besmet’ door de Westerse waarden. Zij zal gezien worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en riskeert in die zin om vervolgd te worden.”

Met haar algemeen betoog slaagt verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan de motivering in de bestreden beslissing waar dienaangaande op goede grond het volgende wordt vastgesteld:

“Zo haalt jouw vader aan dat de taliban jullie zouden beschouwen als niet-islamitische Europeanen omdat jullie uit Europa komen en dat zij jullie om die reden zouden doden (CGVS 19/23071C, p. 6-7). Hierover moet ten eerste opgemerkt worden dat ook dit element reeds aangehaald werd in de vorige verzoeken van jouw ouders en aldus niet nieuw is. In hun vorig verzoek werd hierover gemotiveerd dat zij zich hieromtrent beperken tot een blote bewering en dat zij nalaten concrete elementen of informatie aan te brengen waaruit blijkt dat hun kinderen bij terugkeer naar Afghanistan zullen worden beschouwd als niet-moslims en als gevolg daarvan een risico of dergelijke vrees zouden lopen die kan leiden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, dan wel direct zullen gedood worden louter omwille van hun verblijf buiten Afghanistan. Ook in het huidige verzoek in jouw hoofde beperken zij zich hier tot een blote bewering, zonder enige concrete indicatie aan te geven waarom de taliban zou concluderen dat jullie de islam verlaten zouden hebben. Het enige wat jouw vader hierover kan aangeven is dat hij dit afleidt uit een incident met een persoon die met de regering werkte, die beschuldigd werd van samenwerking met vreemdelingen en daarom gedood werd (CGVS 19/23071C, p. 6). Een loutere hypothetische afleiding uit een voorval met een andere persoon, dat bovendien niet te vergelijken valt met de vrees die uw vader in jullie hoofde aanhaalt, volstaat geenszins om in jullie hoofde een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Bovendien moet

*hier gewezen worden op het feit dat voor zover er in jouw gemeenschap in jouw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat jij jou zou afgekeerd hebben van jouw geloof, dit evenmin als een element gezien kan worden dat kan leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt namelijk dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is of van zijn geloof afgekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door dit te herroepen, mocht hij dit willen. Indien je dus daadwerkelijk geviseerd zou worden om dergelijke redenen, zou het dan ook volstaan uw geloof te bevestigen om aan vervolging te ontkomen. Nog stelt jouw vader dat jullie hier leven en de talen van hier kennen, in tegenstelling tot de Afghaanse taal (CGVS 19/23071C, p. 4- 6). Ook dit element werd reeds aangehaald in de vorige verzoeken van jouw ouders. Hierover kan enkel opnieuw gesteld worden dat betreffende jullie integratie in België dient te worden opgemerkt dat het CGVS enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Nergens uit de verklaringen van jouw vader blijkt verder dat jullie integratie een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee zou brengen. Indien jullie een verblijfsstatus wensen te bekomen op basis van jullie goede integratie in België, wijst het CGVS erop dat jullie de hiertoe geëigende procedures dienen aan te wenden. Jouw vader haalt in dit opzicht verder aan dat jouw broer F.(...) en bij uitbreiding al zijn kinderen, door jullie verblijf hier andere gedragingen en cultuur zouden aangenomen hebben (CGVS 19/23071C, p. 4-5, 6-8). Hij beperkt zich hier echter tot zeer algemene en vage formuleringen, namelijk dat de manier waarop jullie praten, sporten, eten en spelen anders zou zijn (CGVS 19/23071C, p. 4-5). Gevraagd wat hij hier juist mee bedoelt, stelt hij dat jullie hier zwemmen, voetballen, naar het park gaan en spelen met andere kinderen (CGVS 19/23071C, p. 4-5). In Afghanistan zou dit niet mogelijk zijn omdat daar geen sportfaciliteiten zijn zoals hier. Je broer F.(...) laat zich uit in dezelfde zin (CGVS 19/23071, p. 4) Jouw broer en je vader tonen hiermee echter geenszins aan dat jullie in zulke mate verwesterd zouden zijn dat jullie zich niet meer zouden kunnen houden aan de Afghaanse wetten, regels en gebruiken. De afwezigheid van gelijkaardige sportfaciliteiten zoals in België kan bovendien op zich bezwaarlijk als afdoende gezien worden om te kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Nog haalt hij aan dat jullie gewend zijn aan het eten en drinken van hier (CGVS 19/23071C, p. 4-5). Hij stelt dat hij misschien niet in jullie voedsel zou kunnen voorzien omdat jullie daar alles verloren zijn en dat jullie maag het eten daar misschien niet zou aankunnen of dat hij zijn kinderen misschien zou verliezen door het drinken van slecht water (CGVS 19/23071C, p. 4-5). Ook hier moet gesteld worden dat het gewend zijn aan het eten uit België bezwaarlijk gelijk gesteld kan worden met een mate van verwestering waardoor men zich niet mee/r zou kunnen houden aan de Afghaanse wetten, regels en gebruiken. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen, waarden en gewoontes zijn niet onoverkomelijk en er wordt hier niet aangetoond dat er fundamentele rechten geschonden zouden worden bij terugkeer en aanpassing aan de geldende normen en waarden." (eigen onderlijning)*

*Verzoekende partij brengt thans geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat zij in haar land van herkomst Afghanistan omwille van haar verblijf gedurende enkele jaren in Europa (anders) gepercipieerd en geviseerd zal worden. Ze toont op geen enkele manier concreet aan dat haar verblijf hier in België, waar ze op 15 augustus 2017 in Tielt het levenslicht zag, voor haar risico's inhoudt en dat zij haar leven niet zou kunnen verderzetten met haar familie in Afghanistan. De Raad stipt nog aan dat het Vluchtelingenverdrag niet inhoudt dat een in het gastland door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl, als hier bij verzoekende partij al enigszins sprake van zou zijn gezien haar erg jonge leeftijd van nog geen 3 jaar oud, zonder meer aanleiding geeft tot de verlening van internationale bescherming. Het gegeven dat men in zijn land van herkomst niet op dezelfde of vergelijkbare manier kan leven en/of dat bijvoorbeeld onderwijs en/of andere voorzieningen, zoals bijvoorbeeld sportfaciliteiten, niet op eenzelfde manier of niveau voorhanden zijn als in het gastland, is op zich onvoldoende om als vluchteling te worden erkend. Van een vreemdeling die bepaalde aspecten van een westerse levensstijl en cultuur heeft overgenomen, als hier bij verzoekende partij, gelet op haar jeugdige leeftijd, al sprake van is, mag worden verwacht en gevraagd dat deze zich bij terugkeer naar het land van herkomst aanpast aan de daar geldende normen en waarden, waarbij aangenomen wordt dat verzoekende partij haar erg jonge leeftijd dit /een dergelijk proces vergemakkelijkt. Ten overvloede merkt de Raad thans nog op dat waar in de door verzoekende partij in het verzoekschrift aangehaalde algemene informatie o.a. wordt gesteld dat de Afghaanse autoriteiten vijandig staan tegenover jonge Afghanen die terugkeren, vermist zij hen beschouwen als een bedreiging voor de veiligheid daar, gelet op het tekort aan onderwijs en werkmogelijkheden, de kans bestaat dat zij zich tot drugshandel wenden of het doelwit vormen voor werving door gewapende niet-statelijke actoren, verzoekende partij, nog geen 3 jaar oud, niet enigszins toelicht hoe deze informatie op haar betrekking heeft en haar beweringen/vrees vermag te ondersteunen. Van een isolatie van de familie, waarvan gewag wordt gemaakt in de algemene informatie, is hier overigens geen sprake.*

*De Raad benadrukt dat, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, door verzoekende partij haar ouders reeds de vrees werd aangehaald dat hun kinderen, waaronder dus verzoekende partij, bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd en ongelovige zullen worden beschouwd. De Raad maant verzoekende partij (haar ouders) aan na te lezen hetgeen dienaangaande bij 's Raads arrest nr. 227 224 van 9 oktober 2019 werd vastgesteld, zoals o.a.: "Verzoekers dienen concrete elementen aan te brengen waaruit dergelijke vrees of risico blijkt. Het verzoekschrift stelt dat hun kinderen beschouwd zouden worden als ongelovigen bij een terugkeer naar Afghanistan, een feit dat zich heeft geconcretiseerd doordat zij in België leven en de taal kennen. De Raad is van oordeel dat verzoekers hiermee niet concretiseren dat of op welke wijze hun kinderen bij een terugkeer naar Afghanistan zullen beschouwd worden als niet-moslims en als gevolg daarvan een nood hebben aan internationale bescherming."*

*4.4. Verzoekende partij (haar raadsman) gaat voorts totaal de mist in en lijkt het noorden kwijt te zijn waar voorts in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat "Indien, quod non, uw Raad aan verzoekende partij de vluchtelingenstatus niet zou kunnen toekennen, zou het wenselijk zijn om aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen daar zij een reëel risico loopt tot onmenselijke en vernederende behandelingen in geval van terugkeer naar Griekenland." Van een terugkeer naar Griekenland is immers, net als van internationale bescherming verleend door de Griekse autoriteiten, geen sprake.*

*Het is dan ook ten zeerste frappant en verzoekende partij haar aantijgingen aan het adres van de commissaris-generaal zijn totaal niet ernstig, waar zij laatstgenoemde bepaalde zaken verwijt die niet/nergens in de bestreden beslissing staan. De Raad ziet immers niet in waar verzoekende partij (haar raadsman – die wellicht een heel betoog uit een ander verzoekschrift met knip- en plakwerk heeft geplukt) het vandaan haalt, waar zij het Commissariaat-generaal van het volgende beticht:*

*"Verwerende partij heeft het relaas van verzoekende partij inderdaad duidelijk eenzijdig geanalyseerd: verwerende partij heeft zich slechts op de erkenning van de vluchtelingenstatus door Griekenland gebaseerd zonder de implicaties van deze status te onderzoeken. Er werd onvoldoende aandacht besteedt aan bepaalde elementen die de mogelijkheid op een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen staven. Verwerende partij heeft de op haar rustende motiveringsplicht geschonden door te oordelen dat verzoekende partij naar Griekenland kan terugkeren vanwege de internationale bescherming die aldaar aan haar werd verleend, zonder de risico's op onmenselijke en vernederende behandeling in hoofde van verzoekende partij in geval van terugkeer te hebben onderzocht, terwijl er geen twijfel bestaat over het feit dat verzoekende partij zich op straat en zonder middelen zal bevinden bij een eventuele terugkeer naar Griekenland. In het licht van bovenstaande elementen, schendt verwerende partij dus ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid. Met het oog op alle bronnen die in het kader van huidig beroep werden ingediend en die het tegenovergestelde aantonen van wat de verwerende partij beweert - de systematische tekortkomingen op elk niveau in het Griekse systeem - en gezien alle bovenstaande overwegingen, is het noodzakelijk om de situatie van verzoekende partij opnieuw te analyseren."*

*Verzoekende partij, die bovendien geheel nalaat aan te tonen in welke zin het Commissariaat-generaal onzorgvuldig zou hebben opgetreden, kan de commissaris-generaal derhalve bezwaarlijk ernstig voormelde zaken ten laste leggen. Waar ze nog opwerpt dat bepaalde elementen van haar relaas niet (afdoende) werden bestudeerd, laat ze na te concretiseren om welke elementen het gaat. In weerwil van haar algemene verzuchtingen werd haar situatie wel degelijk en afdoende op individuele wijze geanalyseerd en beoordeeld. Het tegendeel wordt niet aangetoond.*

*Verzoekende partij haar algemeen en weinig of niet ernstig verweer, dat deels totaal irrelevant is, is geenszins van aard afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de concrete en pertinente motieven in de bestreden beslissing.*

*In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.*

*5. Bijgevolg lijkt het erop dat verzoekende partij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen."*

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In haar pleitnota merkt verzoekende partij op dat zij *“door middel van huidige pleitnota (...) zich eraan houdt u te informeren dat zij in eerste instantie verwijst naar de integraliteit van de geschreven stukken in haar procedure en de voortzetting van de procedure verzoekt”*.

Vervolgens geeft ze aan dat zij: *“bovendien via huidige pleitnota een fout in het verzoekschrift wenst recht te zetten met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, die zoals terecht wordt opgemerkt in de beschikking niet ten opzichte van Griekenland dient beoordeeld te worden, doch ten opzichte van Afghanistan en in het bijzonder met betrekking tot de regio van herkomst van haar familie.”*

Verzoekende partij is van mening dat zij al het mogelijke heeft gedaan om de regio van herkomst van haar familie, de provincie Baghlan, op afdoende wijze aan te tonen. Verzoekende partij meent dat een terugkeer naar de provincie Baghlan haar zou blootstellen aan een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in voormelde pleitnota geen concrete en dienstige opmerkingen formuleert die ook maar enigszins vermogen afbreuk te doen aan de in de beschikking van 11 juni 2020 opgenomen grond.

Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het verwijzen naar *“de integraliteit van de geschreven stukken in haar procedure”*, het op algemene wijze verzoeken om de voortzetting van de procedure, het erkennen van en rechtzetten van de fout in het verzoekschrift door thans op te merken dat *“de toekenning van de subsidiaire bescherming, die zoals terecht wordt opgemerkt in de beschikking niet ten opzichte van Griekenland dient beoordeeld te worden, doch ten opzichte van Afghanistan en in het bijzonder met betrekking tot de regio van herkomst van haar familie”* en voorts het opwerpen van de algemene bewering dat zij al het mogelijke heeft gedaan om de regio van herkomst van haar familie, de provincie Baghlan op afdoende wijze aan te tonen en dat een terugkeer naar de provincie Baghlan haar zou blootstellen aan een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij gaat evenwel niet *in concreto* in op, minstens laat ze geheel na daadwerkelijk concrete en valabele argumenten bij te brengen die een ander licht vermogen te werpen op de grond in voormelde beschikking, waarbij wordt vastgesteld dat in het kader van haar verzoek om internationale bescherming grotendeels dezelfde feiten worden ingeroepen die eerder door haar ouders in het kader van hun verschillende verzoeken om internationale bescherming werden aangehaald -hun verzoeken werden telkens geweigerd, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van het ingeroepen relaas, waaronder hun beweerde herkomst waarin ook thans wordt volhard- en waarbij wordt geconcludeerd dat (het er derhalve op lijkt dat) verzoekende partij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.

4. Bijgevolg wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 11 juni 2020 aangevoerde grond. De Raad treedt dan ook, gelet op het voorgaande, de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen eigen feiten heeft aangehaald die voor haar een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming en dient het onderhavige beroep te worden verworpen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS